

vikling i Johannesburg. En global aftale for bæredygtig udvikling, hvor de rige og fattige lande hver påtager sig et fælles, men forskelligartet ansvar. Doha var det første positive skridt i den proces, Monterrey bliver forhåbentlig det næste, og Johannesburg håber vi så får formuleret den fælles Global Deal.

En aftale, som repræsenterer et reelt partnerskab med gensidige fordele og forpligtelser og et samlet og afbalanceret resultat, er det, regeringen arbejder for.

Samtidig har regeringen presset på, for at industrilandene både bekræfter forpligtelsen til at yde de 0,7 pct. og også tager praktiske skridt til at leve op til det. Det har vi gjort i den hidtidige forberedelsesproces, og vi gør det fortsat i EU, som jeg nævnte også i går, og i forhold til Monterreykonferencen.

Regeringen har samtidig lagt vægt på, at konferencen også resulterer i forbedringer af bistandens kvalitet og effektivitet. Vi har i den forbindelse fremhævet udviklingslandenes ejerskab til og ansvar for de nationale udviklingsplaner og brugen af nationalt formulerede strategier for fattigdomsreduktion som ramme for en sammenhængende bistand for giverlandene.

Regeringen har herudover aktivt arbejdet for en række danske mærkesager.

Vi har lagt vægt på, at demokrati, respekt for menneskerettigheder, opbygning af retssamfund, god regeringsførelse og bekæmpelse af korruption anerkendes som grundlæggende betingelser for en positiv udviklingsproces, sådan som jeg nævnte det i mit slutindlæg under forrige punkt på dagsordenen.

Vi har endvidere arbejdet for, at ligestilling mellem kvinder og mænd fremhæves som en helt nødvendig forudsætning for at opnå en bæredygtig udvikling.

Endelig har vi virket for en øget indsats inden for handelsrelateret faglig bistand og kapacitetsopbygning med henblik på at fremme udviklingslandenes integration i det internationale handelssystem.

Det er lykkedes, bl.a. med dansk indsats, at sikre en aktiv medvirken af Verdensbanken, IMF og WTO i forberedelsen af konferencen. Et sådant samspil er et af de væsentlige og positive elementer i FfD-processen, altså finansiering af udviklingen.

Det positive og tætte samarbejde mellem FN og disse institutioner bør efter dansk opfattelse søges fastholdt som et blivende resultat af konferencen.

Regeringen er opmærksom på den betydelige rolle, som fora med begrænset repræsentation som f.eks. G8 spiller i den globale beslutningsproces, og støtter, at større beføjelser henlægges til multilaterale institutioner med bredere repræsentation. Samtidig bør de internationale finansielle institutioner gøres mere åbne og transparente med henblik på at sikre udviklingslandene deres legitime plads og indflydelse.

Også den private erhvervssektor og civilsamfundet er væsentlige aktører i drøftelserne om udviklingsfinansiering. Regeringen har arbejdet for at sikre disse aktørers mulighed for at deltage i konferencens forberedelse, selve konferencen og i opfølgingsprocessen.

KL 18.25

Jeg skal ikke gå ind i detaljer i analysen af slutdokumentet, men jeg vil nøjes med at fremhæve tre aspekter.

For det første er kravene til udviklingslandene egen nationale politik – sådan noget som god regeringsførelse, demokratiske institutioner, retstilstand og overholdes af menneskerettighederne – klare og mere vidtgående beskrevet i slutteksten, end hvad der tidligere har kunnet opnås enighed om i FN. Det er betingelser, som alle er væsentlige og nødvendige for at mobilisere og effektivisere de hjemlige og internationale finansielle ressourcer til fremme af bæredygtig udvikling.

For det andet lægger slutteksten klart op til, at det positive og tætte samarbejde mellem FN, Verdensbanken, IMF og WTO, som er blevet etableret i forbindelse med denne konference, skal fastholdes og udbygges i konferencens opfølgingsproces. Disse institutioners øgede samordning af deres bestræbelser på at fremme udviklingsprocessen er en væsentlig landvinding, der må tilskrives konferencens brede tilgang til den udfordring, som udviklingsprocessen udgør.

Trods forsøg på at udvande 0,7-pct.s-målsætningen lykkedes det for det tredje, primært på grund af et samspil mellem Danmark, Holland og de mindst udviklede lande, at fastholde industrilandenes forpligtelse på denne målsætning. I tillæg hertil anerkendes i slutteksten med næsten ordret citat fra Det Europæiske Råd i Laeken vigtigheden af at se på konkrete tidsplaner for at nå 0,7-pct.s-målsætningen.

Den 4 år lange forberedelse af konferencen med aktiv deltagelse af ikke mindst Verdensbanken har omfattet meget grundige og saglige